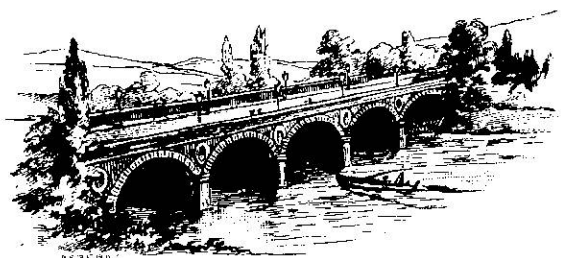

Tôi làm nghề Công Chánh

CHỊ ABC

Bài này phỏng vấn chị ABC, vừa là phu nhân của một AHCC, vừa làm nghề công chánh. Cuộc phỏng vấn trực tiếp này qua buổi nói chuyện ngay tại sở.

H: Xin chị cho biết trước 1975 ở Việt Nam chị học ngành gì? Làm việc ở đâu. Làm gì?

Đ: Tôi có cử nhân Luật Khoa. Làm bí thư cho Tổng Giám Đốc một cơ quan tự trị. Làm đủ thứ từ công việc hành chánh, tài chánh, nội vụ, ngoại vụ. Đủ thứ công việc.

H: Chị đến Mỹ hồi nào? Trước khi vào ngành Công Chánh thì chị làm việc gì?

Đ: Tôi đến Mỹ vào năm 1981. Đi vượt biên với cái bầu 4 tháng. Chồng và con tôi còn kẹt lại. Việc đầu tiên sau khi đến Mỹ là đi sinh cháu bé gái. Sau đó đi làm đầu bếp cho 1 nhà hàng ăn Việt Nam, đi may ăn công, đi làm tại phòng mạch của một người bạn của chồng. Gần 3 năm sau chồng tôi qua được, công việc mới của tôi là chở chồng đi thi kiếm việc làm, còn tôi thì bắt đầu nghĩ đến chuyện cấp sách đến trường lại.

H: Chị đi học có gì khó khăn không? Có mệt lắm không?

Đ: Dĩ nhiên là khó khăn tràn đây. Vì đâu phải chỉ đi học đơn thuần. Còn phải lo việc nhà, chợ búa nấu nướng, con cái nữa chứ. Vả lại ở Việt Nam tôi học khoa học thực nghiệm rồi sau đó tôi đổi học Luật. Nay thì học kỹ thuật nào là toán calculus, linear algebra, nào là vật lý, lực ngang, lực dọc, lực kéo! Phải nói là mệt mõi người mới đúng.

H: Chắc anh ấy cũng giúp đỡ và giảng dạy cho chị khi có bài vở không hiểu?

Đ: Chồng tôi là người khuyến khích tôi theo ngành kỹ thuật. Do đó anh ấy rất tích cực trong chuyện giảng dạy cho tôi. Nhất là đối với những môn học mà tôi không được học ở trường thì thầy giáo chính là chồng tôi. Có điều thầy thì rất giỏi, dạy rất hay, nghe là hiểu liền nhưng trò bắt đầu già mới học lại nên khả năng “quên” cũng rất là phong phú. Phải chi cái đầu của trò mà được gắn thêm vài con memory chip thì rất là tuyệt.

H: Thế thì chị kiếm việc bằng cách nào?

Đ: Sau khi học xong chương trình hai năm, tôi bắt đầu ráo riết đi lùng kiếm việc. Trước hết là thông cáo tuyển dụng của các thành phố quận hạt, tiểu bang, liên bang. Qua báo chí hàng ngày, tập san việc nhà nước, qua bạn bè. Đâu cũng nấp hơn nếu thấy mình có thể đáp ứng được điều kiện đòi hỏi trong thông cáo tuyển dụng. Dĩ nhiên là sau đó phải qua những kỳ thi tuyển. Rất căng thẳng mỗi khi đi thi. Tuy nhiên luôn luôn tự nhủ lòng “đi thi là bổn phận của mình”. Đậu thì tốt mà rớt thì cũng chẳng sao vì dù sao mình cũng có thêm kinh nghiệm biết trong các bài thi họ muốn gì. Những câu hỏi trong các bài thi của các cơ quan về cán sự kỹ thuật có nhiều câu tương tự, tuy không giống hệt 100% nhưng cũng được 50-70%. Cũng như có những câu hỏi mà trong kỳ thi trước mình mù tịt, không biết át giáp gì cả, đành quẹt đại trong bài thi. Nhưng qua kỳ thi khác đôi lúc gặp câu trả lời trong phần câu hỏi. Vậy là mình biết được câu trả lời. Cứ thi hoài và kiên nhẫn thì hy vọng sẽ có ngày dính.

H: Thế thì chị thi đậu nhiều nơi không? Tôi nghe nói thường thường các cơ quan mở kỳ thi cho có lệ, cho đúng thủ tục đòi hỏi chứ họ đã có sẵn “con gà” của họ rồi. Mình đi thi chỉ tốn thì giờ. Có phải không?

Đ: Tôi thi đậu cũng nhiều mà thi rớt cũng lắm, rớt như mít rụng vậy. Thi rớt là vì mình đi thi những công việc ngoài tầm hiểu biết của mình. Còn thi đậu, chỉ đậu không thôi mà không được kêu thì nhiều lúc cũng không khó lắm. Vấn đề chính là làm sao đậu mà được họ kêu. Có lúc mình đậu hạng nhất hoặc hạng nhì mà họ không kêu vì lúc đó họ chưa có nhu cầu thực sự, họ mở kỳ thi để sẵn có người, hoặc họ chỉ cần một người. Do đó đứng hạng hai là rớt dài. Còn vấn đề cơ quan đã có sẵn

“con gà” của họ thì tôi nghĩ cũng có chứ. Vì cứ suy ra nếu mình ở vào địa vị họ tuyển người mà mình lại có người thân hoặc quen biết cũng muốn kiếm việc đó, thì tại sao không nhận người mình quen trước. Nhưng đôi khi vì lý do nào đó, cái “con gà” đó thay đổi ý kiến, hoặc “con gà” không có hoặc “con gà” quá què quặt hoặc gà có một con mà nhu cầu lại nhiều. Do đó mình lọt vô được. Bởi vậy đi kiếm việc là không được bị quan, không được ngại điều này điều nọ gì hết. Đồng thời phải uống thêm vài viên thuốc liều.

H: Xin chị cho biết, có lần nào thi cử đặc ý nhất mà không được tuyển?

Đ: Dạ có. Đó là lần thi vào Technician II của Sanitary Water Districh tại Vallejo vào năm 1987. Thực ra đó chỉ là tình cờ. Tôi đi lấy đơn cho chồng tôi nhưng họ không phát đơn, họ nói chỉ ghi tên vào danh sách rồi đến ngày thi đi thi thôi, không đòi hỏi văn bằng hoặc gì gì hết. Nghe vậy tôi cũng bỏ tên tôi vào. Rồi vợ chồng cùng đi thi và cả hai cùng đậu (không phải tôi cộp đê chồng tôi đậu, vì anh ấy ngồi ở đầu phòng, còn tôi ở cuối phòng). Đậu xong thì lúc đó họ mới phát đơn. Tôi đã lỡ uống thuốc liều nên cũng điền đơn nộp cho họ. Không ngờ họ lại cũng kêu tôi đi vấn đáp. Dĩ nhiên là có cả chồng tôi nữa, nhưng đến phút cuối chồng tôi bận đi họp quan trọng ở cơ quan không thể đi được. Vậy là tôi đi một mình. Thật quá bất ngờ tôi đã trả lời rất song suốt, sau mỗi câu trả lời tôi có thể nhìn thấy được nét hài lòng thích thú của họ. Đến câu hỏi thứ 15 là câu hỏi cuối cùng, họ nói công việc này liên hệ nhiều đến quần chúng, phải viết thư trả lời, giải quyết, tiếp xúc tế nhị với quần chúng. Họ hỏi tôi có làm được không, đã có kinh nghiệm tiếp xúc với dân chúng chưa. Tự nhiên tôi

phát run, lỡ tôi không viết được, không nói được thì sao? Và tôi thành thật trả lời là bên Việt Nam tôi đã từng đảm trách những công việc đó, không có gì khó khăn lắm đối với tôi hết. Tuy nhiên ở Mỹ đây thì tôi không biết có làm được không? Vừa nói xong là tôi nhìn ngay được nét mặt của ba vị giám khảo chột khựng lại. Vậy là tôi biết tôi đã sai lầm và có lẽ vì vậy nên tôi đậu hạng hai. Người đậu đầu là một dân bản xứ, đã có kinh nghiệm nhiều năm tại một thành phố khác. Đặc biệt, họ gọi tôi, nói cho tôi biết là điểm của tôi chỉ thua người đậu đầu có 0.25 và nếu họ có thể xin tuyển thêm một người nữa thì họ sẽ gọi tôi, tôi không cần phải thi lại. Tôi đem chuyện đó kể cho ông thầy già ở Đại học nghe. Ông tức quá, la tôi quá trời. Ông bảo, chính tôi đã làm mất cái việc đó. Vì giám khảo họ không biết gì về mình hết, họ chỉ nghe mình nói, mà chính mình không chắc chắn về mình thì làm sao họ có thể chắc chắn giùm cho mình được. Đã đi học, đã đậu qua lớp làm luận văn đòi hỏi thì đi làm viết thư được, tại sao lại sợ? Tôi thấy tôi ngu thiệt, chỗ làm đó lương từ \$2,800 đến \$3,900!! Đó là kinh nghiệm!

H: Trong những lúc thi vấn đáp, chị có ngại gì không? Có thấy mình mất ưu thế về ăn nói không?

Đ: đương nhiên mình ăn nói thì làm sao bằng dân bản xứ được. Họ biết ba nói ra được mười, còn tôi lại là lính mới tò te, nên cho dù may mắn biết được mười thì cũng chỉ nói ra được năm là giỏi rồi. Bởi vậy kỳ thi nào tôi cũng mong có thi viết trước để may ra điểm thi viết cao sẽ bù cho vấn đáp. Nâng điểm chung kết lên cao. Tôi đi thi cũng gần 20 lần, từ đi giao hàng cho đến Public Health Aid, Social Worker, Eligible Worker... lúc nào cũng tự nhủ “thi lấy kinh nghiệm” vậy chứ lúc nào tôi

cũng run. Biết chắc mình sẽ rớt vậy mà tìm cũng cứ nện thành thích. Sau khi ra khỏi phòng thi là tay chân lạnh ngắt, cứng đơ! Tuy nhiên sau khi đã có được việc làm rồi thì chuyện thi kiếm việc khác tương đối đỡ run hơn. Vì “đậu rớt cóc cần, bà rớt bà tiếp tục làm chỗ cũ” (miễn là đừng cho chỗ cũ biết mình đi kiếm việc khác thôi). Và thế là bình tĩnh đi thi.

H: Việc đầu tiên về Công Chánh của chị ở đâu? Làm sao mà có được?

Đ: Thi cũng đi thi chứ anh. Việc đầu tiên là Engineering Aid tại City of Pittsburg, California. Cũng là bất ngờ. Nhân nghe bạn của một người bạn nói ở City đó có tuyển người, tôi kêu điện thoại lại hỏi và xin đơn. Họ chỉ gửi cho tôi một lá đơn chứ không kèm theo thông cáo tuyển dụng. Kêu điện thoại hỏi, thì họ nói thông cáo đã phát hết lâu rồi không còn nữa. Đúng ra thì phải có thông cáo tuyển dụng, mình mới biết họ cần gì, công việc bao gồm những gì. Chứ ngành Công Chánh thì mệnh mông, biết đâu mà mò. Phải biết để mà chuẩn bị chứ. Dù không có thông cáo mô tả công việc cần thiết tôi cũng gửi đơn nộp đại. Được hay không cũng chẳng cần. Thường mà không câu thì lại được. Nộp đơn xong, chỉ trong vòng hai tuần, họ kêu đi thi vấn đáp. Cũng khẩn gởi lên đường, không lo lắng chuẩn bị gì hết. Vào vấn đáp có đến 4 giám khảo, quay liên tiếp một giờ đồng hồ. Hỏi nhiều quá, tôi cứ đáp đại không suy nghĩ. Sau vấn đáp, họ nói tôi ra ngoài chờ, chừng 15 phút sau họ kêu tôi vào. Không nói là tôi đậu hay rớt, họ chỉ hỏi là tôi có muốn tiếp tục thi viết và vẽ trong ngày hay làm hẹn ngày khác. Tôi đã mệt, đã run, nên thôi cho mệt luôn, vậy là tôi trả lời cho tôi thi liền. Họ bảo trưa rồi. Ra kiếm gì ăn rồi vào thi tiếp. Gần đó có Burger King, tôi chỉ kêu có 1 cheese burger và 1 ly nước vậy mà ăn không hết. Uống

thì chỉ vài hộp vì không biết thi lâu mau cỡ cần đi restroom thì phiền. Thi viết gồm hai phần, phần đầu là về kỹ thuật, họ cho họa đồ một công trình, bắt mình vẽ vài ba chi tiết, cũng cả tám chục câu hỏi. Tôi phần quá mệt, phần quá lạnh vì buổi sáng đi thi không chuẩn bị chỉ mặc có 1 chemise tay ngắn, tôi chỉ mong làm sao cho lẹ, về cho rồi. Không hy vọng.

Hai tuần sau, tôi nghe điện thoại từ City gọi về cho biết là tôi đã đậu và họ hẹn ngày cho tôi lên làm giấy tờ. Tôi cũng sờ không biết là tiếng Anh của mình có quá giỏi “nghe gà hóa cuốc” không. Chồng tôi thì chắc chắn “em đậu rồi đó”. Rồi sau đó tôi hỏi họ lên điền giấy tờ, ông City Engineer hỏi “Bao giờ thì bắt đầu đi làm việc được”. Tôi cười xòa sung sướng. Đúng là họ đã chọn mình.

H: Khi mới vào làm chị có sợ gì không?

Đ: Run lắm chứ. Cả đời chưa bao giờ làm việc kỹ thuật chỉ biết qua sách vở, biết trong thực tế làm gì, làm thế nào. Cũng chưa biết một hồ sơ kỹ thuật mặt mũi nó làm sao. Hỏi mới vào, tôi được giao trách nhiệm về “As built”. Không biết “As built” là cái gì, tôi lật qua lật lại, lung tung, đọc hoài mà không biết phải khởi sự thế nào. Tôi định kêu điện thoại hỏi chồng tôi nhưng ngặt ông xếp ngồi ngay sau lưng, kêu điện thoại, ông ta nghe được thì lời xì ra là chưa biết. Tôi lật lui lật tới hồ sơ mãi cho qua giờ, y như mình đang làm việc. Chờ ông đi đâu đó để điện thoại. Ngặt cả buổi ông ngồi đó. Tôi đánh liều kêu điện thoại cho chồng tôi, và đánh vần chữ “As Built” theo tiếng Việt để ông xếp khỏi biết. Anh giảng cho tôi rằng, công tác đã xây xong, bây giờ vẽ lại họa đồ thật sự của công tác vì hồ sơ kỹ thuật có nhiều thay đổi. Nghe xong tôi thở phào nhẹ nhõm, vì tôi biết phải làm gì. Và cứ theo chỉ dẫn của chồng, tôi

xem hết hồ sơ, soạn hết các công lệnh đổi thay, xem từng cái một. Chiều về, chụp một mớ họa đồ cũ tha dần về nhà, chứ hồ sơ cả mấy chục họa đồ đâu dám đem đi lộ liễu. Tôi được chồng giảng giải, họa đồ này có gì, họa đồ kia thay đổi gì, và ngày nghỉ đem ra tận công trình đó, giảng thêm, cần đo cái gì đo phần nào, các phần chôn dưới đất thì làm sao. Tôi làm với lòng tin tưởng, nhờ có chồng hỗ trợ và hướng dẫn. Sau một thời gian, tôi hoàn tất công tác vẽ “As Built” cho công trình. Giao cho ông xếp, ông ngạc nhiên không ngờ tôi làm được việc mà không hỏi han chi nhiều, và hoàn tất trong thời gian kỷ lục. Ông nói với tôi là ông không ngờ tôi làm việc chu đáo như vậy, dù chưa được huấn luyện gì nhiều. Rồi tôi được giao một công tác “As Built” khác, lần này xấp họa đồ gồm cả trăm tấm. Tôi vững tin, và cứ làm tới. Chỗ nào bí thì hỏi ông xã, và vì nếu không quen việc mà ông xã không giúp được thì hỏi xếp, đôi khi làm xếp chơi với, vì hồ sơ thiếu sót hay thất lạc.

H: Chị cho biết nhiệm vụ tại City ngoài hai việc vừa kể?

Đ: Việc city thì hăm bà lằng, đủ thứ, từ xây cất, làm đường, phát triển đô thị, thoát nước, tu bổ cầu cống, giấy phép xây cất. Vì city nhỏ nên việc nào cũng phải làm, chứ không phải như các city lớn, việc chuyên biệt. Phải công nhận làm ở đây hai năm tôi học được nhiều thứ lắm. Đôi khi phải đi thư viện mượn sách đọc, tham khảo nơi này nơi kia, hỏi ông xã xem sách nào có thể có ở đâu, công thức nào cần để áp dụng. Một lần. Có khi còn phải làm nhiệm vụ của kỹ sư, như có một thời gian, ông supervisor thôi việc, công việc dồn hết cho một ông kỹ sư. Ông này có công tác tư ở ngoài, do đó ông lạng lẽ đưa cho tôi xét luận! Công việc hoàn toàn mới lạ. Tôi phải đọc sách

tóm tắt về phát triển đô thị, xem một số hồ sơ cũ, xem điều kiện kỹ thuật của County, City rồi cứ xét. Xem từ tỷ lệ xử dụng đất đai, đường xá cống rãnh, xe cộ, lưu thông và cho đến hệ thống cấp nước có đủ không. Rồi tôi cũng yêu cầu họ sửa đổi (đĩ nhiên là trước đó tôi phải hỏi lại chồng tôi cho chắc đã). Ông xếp lớn nói: “Tôi không ngờ bà giỏi như thế này, chắc bà đã có kinh nghiệm nhiều trong ngành này”. Tôi nói là lần đầu tiên làm việc này. Ông lặp lại “Kinh khủng! Kinh khủng!” Tôi làm việc đã quen, làm mau, và đã có kinh nghiệm. Được xếp tin tưởng, họ để cho tôi được thông thả. Bất cứ lúc nào muốn đi công trường thì cứ lấy xe đi, không cần phải báo cáo ai. Bởi vậy, nhiều lúc tôi về sớm, đón cháu nhỏ đi bệnh viện, làm vài công việc cần thiết. Trong sở họ có biết cũng lờ đi. Miễn là công việc được hoàn tất và không ai có phần nản. Về sau, tôi còn có công tác tư, làm thêm việc kỹ thuật kiếm thêm chút tiền. Vì trong sở có một ông lãnh công tác lập hồ sơ kỹ thuật cho những công tác xây cất tại các thành phố khác, cần những bản vẽ, tính toán, họ làm không hết thì giao bớt cho tôi. Làm thêm được việc ngoài cũng vui.

H: Công việc tốt như vậy sao chị lại bỏ qua làm cho Caltrans?

Đ: Kể ra bỏ việc tại City này tôi cũng tiếc, vì sao tôi cũng đã quen, lương bổng cũng đã lên, cao hơn sở mới. Nhưng vì chồng tôi làm cho Caltrans, làm công chức cho tiểu bang thì an toàn hơn làm cho thành phố. Nếu có di chuyển chỗ làm thì vợ chồng cùng có thể cũng xin di chuyển dễ hơn.

H: Tại sở mới chị làm gì? Có gì vui buồn xin chị cho biết.

Đ: Khi thôi City, thì họ bảo tôi đừng đi ở đây làm việc vui hơn, City nhỏ, như đời sống gia đình. Khi tôi quyết tâm đi, thì họ cho tôi một ân

huệ, trong vòng 6 tháng, khi nào muốn trở lại cũng được. Qua Caltrans, tôi cũng làm technician, khởi sự thì lương thấp hơn sở cũ một chút. Mấy tuần đầu đi làm thì thật là ác mộng, vì tôi chưa bao giờ lái xe truck to lớn kênh cang, mà lại chạy vào San Francisco đường xá chật chội, xe cộ đan cứng như nêm, tôi cũng chưa có kinh nghiệm chỉnh cái gương chiếu hậu bên cửa tay mặt, cho nên tuần đầu lái xe bị bóp còi inh ỏi. May mà không có tai nạn nào. Công việc của tôi là một phần của chương trình thống kê lưu thông trên các xa lộ thuộc 9 quận quanh vùng Vịnh San Francisco. Chuyên lái xe chạy long rong ngoài xa lộ, và đặt các máy đo khối lượng xe cộ. Phải nói là công việc không cần chi nhiều đến kiến thức kỹ thuật mà cần sức mạnh, chịu đựng và kiên nhẫn. Cũng có nhiều khi nguy hiểm lắm. Xa lộ xe chạy vun vút. Mình cẩn thận nhưng người lái xe bất cẩn, say rượu, say thuốc, bệnh hoạn, buồn bực vì vợ đi, chồng ức hiếp. Lái xe mà tâm trí để đâu đâu. Có lần tôi đậu xe bên lề cỏ của đường nhánh xe khỏi xa lộ (off-ramp), vừa bước lên xe thì cảm thấy sau mông mát rượi và nghe một tiếng vèo, nhìn lại thì thấy một chiếc xe đang vun vút cuối đường, mà dấu bánh xe còn in trên mặt đường sát xe tôi năm bảy phân. Người lái xe kia quá đà, cắt ngang làn sơn để vào đường phố. Tôi mà bước chậm lên xe chừng vài giây là đã bị nát nghiêng. Chạy long rong suốt ngày trên xa lộ thì ớn nhất là những ngày nắng nóng. Nắng nóng như đổ lửa, trong xe tuy có máy lạnh nhưng khi dừng xe bước xuống, hơi nóng từ nhựa đường bốc lên hun hút, hơi nóng từ xe tỏa ra, mặt trời chói lói. Nóng khủng khiếp, nóng rát cả mặt, cả tay chân. Làm việc đã sáu năm mà bây giờ vẫn ớn trời nắng nóng. Thà lạnh, mưa, nhưng dễ chịu

hơn. Mưa thì chỉ có trơn trượt và nguy hiểm hơn vì xe nó có thể xia, chuồi vào mình. Tuy vậy, nhưng cũng có điều thích thú. Tôi đổ anh có đi có dịp đi hết các freeway, highway trong 9 quận này. Có nhiều nơi cảnh đẹp như lạc vào cõi tiên, ánh nắng long lanh đủ màu sắc, có những màu sắc lạ kỳ mà cả đời chưa thấy được, như những cảnh giả tưởng ở Disneyland. Ánh nắng xuyên qua vòm cây trùm kín con đường mà bên kia là biển lấp lánh, những sợi mây vắt ngang đường như giải lụa trắng uyển chuyển. Có khi đang đi trên đường nắng vàng thì bỗng nhiên luồn vào một khối mây mịt mù, mát lạnh, có cảm tưởng như đang đang vãn giá vũ. Những con đường cheo leo vắt ngang núi hoa vàng nở rục trời đất như đến tận cổng thiên thai. Tôi đi vào những giờ khác nhau, có khi bình minh vừa chớm, có khi hoàng hôn đang tắt, xa xa biển đang nhận chìm dần dần cái mặt trời đỏ ối, to như cái nong lúa lớn... Tôi không thể tả được bằng lời cái đẹp thiên nhiên đã thấy. Giá như có ai đó đem vẽ thành tranh và tô lên những màu sắc đó, thì khán giả sẽ phê bình là vô lý, làm chi có được những màu sắc lạ lùng như vậy. Tôi tiếc mình không phải là thi sĩ để gieo những vần thơ ca ngợi thiên nhiên, để đời. Giá mà có hai người trẻ yêu nhau, đem nhau đến những phong cảnh đó, thì thật là tuyệt thú. Đi làm ngoài trời thì thấy thoáng, tự do hơn, không ai dòm ngó canh chừng, miễn sao mình làm hết nhiệm vụ, làm chu đáo thì thôi. Tuy vậy, nhưng khi tuổi lớn hơn, thì phải xin về văn phòng, không thể chạy long rong trên xa lộ mãi, vừa nguy hiểm, vừa mệt nhọc.

H: Làm việc cực vậy thì lương bổng có xứng đáng không?

Đ: Khi mới vô thì lương ít hơn sở cũ nhưng 5 tháng sau nhờ có thay đổi cấp trong ngành cán sự. Tôi được

tăng lương lên cấp B mà không cần thâm niên, nhờ tôi có văn bằng tốt nghiệp hai năm và có kinh nghiệm được sở cũ chứng nhận. Bây giờ tôi đã đựng "trần" của cán sự rồi. Coi như quyết định bỏ việc thành phố qua làm việc tiểu bang là một quyết định không sai lầm.

H: Nghe chị đã thi đậu EIT, học thi EIT có mệt lắm không?

Đ: Đối với các anh đã học bên Việt Nam rồi thì thi không mệt, các anh chỉ cần chuẩn bị vài ba tháng là thi đậu cái một, còn tôi thì vừa đi làm việc, lại là việc lao động của đàn ông trẻ chứ già là cũng không làm được, vừa học vừa lo đủ thứ, chuyện nhà, con cái, do đó phải nói là mệt xì khói ra chứ. Tôi thi đến 4 lần mới đậu được.

H: Nghe chị thi đậu kỹ sư của tiểu bang, bao giờ thì chị chuyển qua?

Đ: Mặc đầu tôi thi đậu điểm 85%, nhưng như anh biết, ba năm nay chỉ nghe sa thải chứ không nghe tuyển dụng, thì làm sao mà tôi chuyển qua được, mà có chuyển qua, thì lương cũng hơn 5% thôi, cho nên tôi cũng không nóng lòng lắm.

H: Tương lai thì thế nào chị cũng sẽ được chuyển qua ngành kỹ sư, tôi xin hỏi chị câu này, chị đừng giận. Đàn bà con gái thì tội chi mà làm cái nghề công chánh, khô khan như gạch, như đá, như nhựa đường, như cement, cốt sắt. Sao chị không lựa một nghề gì lá lướt hơn mà chọn nghề này?

Đ: (Cười) Chắc là nghiệp dĩ! Nghề nào rồi cũng vậy mà thôi.

* * *

BPT: Tin giờ chốt, chị ABC đã được thăng qua ngạch kỹ sư vào cuối năm 1996 này. BPT chúc mừng chị.